

po poteh življenja; ko se postavi v položaj Jožefa, ki je vedno vedel, da ta otrok ni njegov, ampak je bil samo zaupan njegovi skrbi. V bistvu je na to mislil Jezus, ko je rekel: »Tudi na zemlji nikomur ne pravite »oče«, kajti eden je vaš Oče, ta, ki je v nebesih« (Mt 23,9).

Kadarkoli se znajdemo v položaju, da moramo uresničevati očetovstvo, se moramo vedno spominjati, da nikoli ne gre za posest, ampak za »znamenje«, ki napoti na višje očetovstvo. V nekem smislu smo vsi vedno v Jožefovem položaju: senca edinega nebeškega Očeta, ki »daje svojemu soncu, da vzhaja nad hudobnimi in dobrimi, ter pošilja dež pravičnim in krivičnim« (Mt 5,45); in senca, ki sledi Sinu.

(Se nadaljuje)

Napovednik

- V soboto, 2. oktobra, se srečujejo prijatelji gora. Sveta maša bo ob 11.00 v Krnici.
- V nedeljo, 3. oktobra, bomo pri večerni sv. maši obhajali transitus. Vabljeni!
- V nedeljo, 3. oktobra, obhajamo rožnovensko nedeljo.
- V ponedeljek, 4. oktobra, bo redno srečanje ŽK.
- V torek, 5. oktobra, bo po večerni maši srečanje biblične skupine.
- V četrtek, 14. oktobra, bo pred večerno sv. mašo v cerkvi molitev v spomin na sv. Maksimilijana Kolbeja.
- V sredo, 27. oktobra, bo pri svetem Urhu (župnija Sostro) molitev za mir v duhu Assisija.

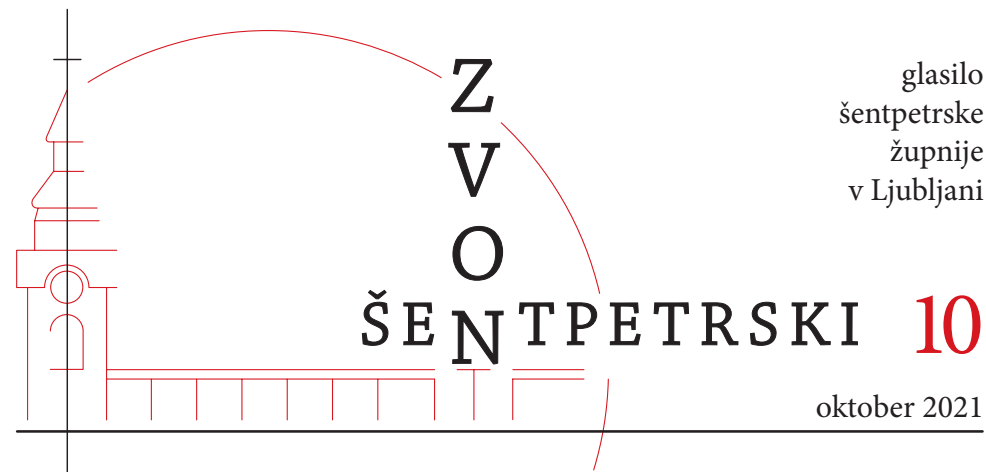
SVETE MAŠE: nedelja: 8.00, 9.00, 18.30
med tednom: 7.00, 18.30

URADNE URE: ponedeljek in četrtek: 16.00–17.00
torek, petek: 10.00–11.00

OBHAJILO NA DOMU starejšim in bolnikom: redno na prve petke v mesecu
in po naročilu, posebej še pred prazniki.

Obiščete nas tudi na naslovu: <http://www.sveti-peter.si>.

Na tej strani najdete aktualne informacije, prav tako pa tudi
Oznanila in Šentpeterski zvon. Vabljeni k ogledu.

Ne bojte se biti čudaški v očeh družbe

Mesec oktober je v katoliški Cerkvi zaznamovan s pobožnostjo rožnega venca. Naši predniki so radi molili rožni venec, saj so verovali, da je pogovor z Bogom bistvenega pomena za ohranjanje spomina, da je Bog zanje storil velike reči. Spomin, da so božji otroci, da jih Bog ljubi in vsak dan blagoslovlja, je našim prednikom dajal moč, pogum in upanje, da so zmogli skozi težave, ki niso prizanesle nobeni generaciji.

Imeti odprte oči spomina je bistvo življenja. Vse v naši moderni družbi je zastavljeno tako, da je spomin težko ohranjati in gojiti. Tega se moramo kristjani zelo dobro zavedati ne le zato, da bi se uprli moderni ideologiji (družba brez Boga), ampak da bi lahko posredovali vero mladi generaciji, ki danes živi brez spomina, da je vse, kar smo in kar imamo, božji dar – milost. Marija v magnifikatu pravi: »Velike reči mi je storil Vsemogočni, njegovo ime je sveto. Iz roda v rod skazuje svoje usmiljenje vsem, ki mu zvesto služijo.«

Prizadevanje, da bi iz našega življenja izbrisali sledi Boga in spomin, da nas Bog ljubi z večno ljubeznijo, je prava katastrofa. Že samo dejanje pozabljenja nas dela ranljive in krhke. Izguba spomina o velikih rečeh, ki jih je za nas Bog storil, pozabljenje na našo versko in kulturno preteklost bi lahko imelo nepopisne posledice za našo prihodnost. Sodobni kristjani težko prenašajo svojo vero mlajši generaciji pretežno zato, ker imajo takšen življenjski slog, v katerem ni živlega odnosa z Bogom, osebne vere, hkra-

ti pa je malo ali nič občestvenosti, ki bi se borila proti individualizmu. Prenos zgodovinskih informacij mladim ne zadošča. Pridobivanje informacij o veri je premalo. Ne moremo preprosto živeti tako, kot živijo vsi ostali, razlika pa je samo ta, da ob nedeljah hodimo v cerkev. Pravilna teološka prepričanja in dobri nameni niso več dovolj. Verskih resnic ne smemo le preučevati, ampak se morajo utelešati v naše vsakdanje življenje. To je edino, kar deluje in rodi sadove.

V našem postkrščanskem svetu je potrebno še bolj okrepiti zavest, da smo Cerkev, občestvo, ki potuje, roma proti cilju, ki je Bog in njegovo kraljestvo. Pri tem nam pomaga skupna in osebna molitev. Molitev rožnega venca je primerna za utrditev naše pripadnosti Bogu. Ko obhajamo praznovanja, odhajamo na romanja, se udeležujemo bogoslužja, obhajamo pobožnosti, molimo rožni venec in litanije, delamo dobra dela, takrat se povezujemo v skupnost, ki ohranja spomin in se zaveda, da je Bog Oče. Način, kako kristjani govorimo o Bogu, kako živimo iz božje besede (Sveto pismo) in cerkvene zgodovine, je zelo pomemben za vzgojo spomina ravno zato, ker je to vsakdanje življenje.

Družina je kraj, kjer se najprej utrdi spomin in se naučimo ljubiti druge, kraj, kjer živimo v resnici. Ko pogledamo stanje sodobne »krščanske« družine, pridemo do sklepa, da nismo na dobri poti. Večina kristjanov se žal ne razlikuje od ateistov. Družinska molitev, kjer je še prisotna, je največkrat formalna, površna, morda stvar navade in nekega običaja. Zavest, da nas Bog ljubi, da nas blagoslavlja, je izginila iz vsakdanjika. Lik družinskega očeta je odsoten. Verska vzgoja ni skrb krščanskega očeta, ki bi moral biti predvsem Kristusov služabnik. Zato družina ne more preživeti kot skupnost, če je njena glava in središče zgolj eden izmed članov. Krščansko stališče je preprosto: Kristus je središče in v služenju Njemu družinski člani hodijo po poti odrešenja. Varen krščanski dom je kraj, ki izoblikuje otroke, da so sposobni ljubiti in služiti drugim znotraj družine, v Cerkvi, v župniji, v okolju in seveda v narodu. Družina ne obstaja zaradi same sebe, ampak je njen namen služenje nečemu onkraj nje.

Prav molitev rožnega venca je lahko tudi za nas priložnost, da ohranjamo spomin, da smo božji ljubljenci. Le tako bomo izpolnjevali svoje poslanstvo in ostali v božji ljubezni.

p. Cristian

Oče v senci

Poljski pisatelj Jan Dobraczyński v svoji knjigi *Očetova senca* v obliki romana pripoveduje o življenju sv. Jožefa. S sugestivno podobo sence opredeli Jožefov lik, ki je v odnosu do Jezusa zemeljska senca nebeškega Očeta: pazi nanj, ga varuje, se nikoli ne loči od njega, da hodi po njegovih stopinjah. Pomislimo, na kaj Mojzes spominja Izraela: »V puščavi [...] si videl, kako te je Gospod, tvoj Bog, nosil, kakor človek

nosi svojega sina, vso pot« (5 Mz 1,31). Tako je Jožef vse svoje življenje uresničeval očetovstvo. Očetje se ne rodijo, očetje postanejo. Oče ne postane oče samo zaradi tega, ker ima otroka, ampak ker je odgovorno prevzel skrb zanj. Kadarkoli nekdo prevzame skrb za življenje nekoga drugega, v nekem smislu v odnosu do njega urešičuje očetovstvo.

V družbi našega časa je pogosto videti, da otroci nimajo očeta. Tudi današnja Cerkev potrebuje očete. Opomin sv. Pavla, namenjen Korinčanom, je vedno aktualen: »Čeprav bi namreč imeli deset tisoč vzgojiteljev v Kristusu, vendar nimate mnogih očetov« (1 Kor 4,15). Potrebno bi bilo, da bi vsak duhovnik ali škof lahko dodal tako kakor apostol: »V Kristusu Jezusu sem vas namreč po evangeliju rodil jaz« (prav tam). Galačanom pa pravi: »Otroci moji, ki vas ponovno rojevam v bolečini, dokler ne bo v vas oblikovan Kristus« (4,19).

Biti oče pomeni vpeljati otroka v izkustvo življenja, resničnosti. Ne ga zadrževati, ne ga zapirati, ne ga posedovati, ampak ga usposobiti za odločitve, za svobodo, za odhode. Morda je izročilo zaradi tega Jožefu poleg vzdevek »oče« dalo še vzdevek »najčistejši«. Ne gre za zgolj čustveno oznako, ampak za povzetek zadržanja, ki izraža nasprotje posedovanja. Čistost je svoboda od posedovanja na vseh področjih življenja. Šele ko je ljubezen čista, je v resnici ljubezen. Ljubezen, ki hoče posedovati, na koncu vedno postane nevarna, zapira, duši, onesrečuje. Bog je človeka ljubil s čisto ljubeznijo, ko ga je pustil svobodnega tudi zato, da se zmoti in se postavi proti Njemu. Logika ljubezni je vedno logika svobode in Jožef je znal ljubiti na izredno svoboden način. Samega sebe ni nikoli postavljaj v središče. Znal je stopiti iz središča ter postaviti v središče svojega življenja Marijo in Jezusa.

Jožefova sreča ni v logiki žrtvovanja sebe, ampak v darovanju sebe. V tem možu nikdar ne zaznamo razočaranja, ampak samo zaupanje. Njegov vztrajni molk se ne pogloblja v pritožbe, ampak vedno v konkretna dejanja zaupanja. Svet potrebuje očete, odklanja gospodarje, odklanja torej tiste, ki hočejo posedovati drugega, da bi zapolnili svojo praznino; odklanja tiste, ki avtoriteto zamenjujejo z avtoritarnostjo, služenje s servilnostjo, soočenje z zatiranjem, dobrotelost s socialnim skrbstvom, silo z razdejanjem. Vsaka resnična poklicanost se rodi iz darovanja sebe, ki pomeni dozorevanje preproste žrtve. Tudi v duhovništvu in v posvečenem življenju se zahteva to vrsto zrelosti. Kjer neka zakonska, celibaterska ali deviška poklicanost ne doseže zrelosti darovanja samega sebe in se ustavi samo na logiki žrtve, je v nevarnosti, da izraža nesrečo, žalost in razočaranje, namesto da bi postala znamenje lepote in veselja v ljubezni.

Očetovstvo, ki se odpove skušnjavi, da bi živelo življenje otrok, vedno odpira še neznane prostore. Vsak otrok vedno nosi s seboj skrivnost, nekaj neznanega, ki se lahko razodene samo s pomočjo očeta, ki spoštuje njegovo svobodo. Očeta, ki se zaveda, da izpolnjuje svoje vzgojno delovanje in v polnosti živi očetovstvo samo takrat, ko je postal »nepotreben«, ko vidi, da otrok postaja samostojen in sam stopa